

Kapitola 1.

MALÁ BOJOVNICE

Na chodbách hradu zuřil boj. Ve zdánlivě nepřehledné řezí začínali vítězit obránci. Od útočníků byli z pohledu nezkušeného oka takřka k nerozeznání. Všichni bojující byli oděni do černého stejnokroje berberských bojovníků. Boj byl krátký. Útočníci, ač měli na své straně moment překvapení, neměli příliš šanci ani zahaleni listí a černým stejnokrojem.

Do zvuků utichajícího boje se ozval dětský pláč. Královně Ašce se narodilo dítě. Dcera. Nejmladší sestra tří synů berberského krále Jana. Když spatřila světlo tohoto světa, v komnatě, kde se narodila, stála ozbrojená, černě zahalená stráž připravená bránit královnu. Meče mužů se blýskaly ve světle ohně plápolajícího v krbu, zvuky boje byly stále jasně slyšitelné, ve vzduchu byl cítit dým. Královna Aška se na svou dceru usmála. Děvčátko rychle přestalo plakat, zívlo a usnulo. Dali jí jméno Elena.

V okně sedělo malé šestileté děvčátko a pozorovalo skupinku chlapců kráčejících zahradou. I na tu dálku slyšela jejich smích. Na malém čelíčku se objevila hluboká vráska. Elena si přitáhla kolena pod bradu a objala je drobnýma ručkama. Čekala na vhodnou příležitost. Počkala, až si chuva půjde pro nůžky k ručním pracím, a tiše se vykradla z pokoje.

Než se dostala do zahrady, její bratři již došli k lesu. Rychle a překvapivě tiše se vydala za nimi. Věděla, kam jde. Šla tudy už tolikrát! Jak se přibližovala ke svému cíli, zpomalila, přikrčila se a začala našlapovat ještě opatrněji. Posledních několik metrů se musela plížit porostem, aby se mohla natáhnout pod křoví. Uvelebila se pohodlně na břiše, bradu si podložila rukama. Sledovala, jak se její bratři, spolu s ostatními hochy, učí zacházet s mečem a jinými zbraněmi. O něco dál trénovali mladíci a muži. Byla dost blízko na to, aby slyšela Áronovy rady, jak hochům opravuje držení zbraní i postoj, jak jim vyčítá, že se nedostatečně kryjí.

Áron byl hlavním velitelem otcovy gardy. Ze všech jeho bojovníků byl nejzkušenější a nejmoudřejší. Hoši si z něj utahovali, že je také ze všech nejstarší. Elena se na něj nikdy nedívala přímo. Věděla totiž od matky, že zkušený bojovník umí vycítit upřený pohled. Kdyby ji tu někdo objevil, kdyby ji tu našel Áron, už by se nic nenaučila. Otec by ji pravděpodobně přerazil, nebo by ji alespoň někam zavřel a zahodil klíče.

Áron naklonil hlavu na stranu a pod přivřenými víčky se zadíval k lesu. Znovu, jako již tolikrát, měl pocit, že ho někdo pozoruje. Před několika dny, když všichni opustili cvičiště, začal prohledávat okolí. Po pár hodinách důkladného pátrání našel, co hledal. Na jedné z používaných cest objevil drobný otisk dětské nožky. Překvapilo ho, jak opatrný byl ten, kdo šlěpěj zanechal. Stopy se rozhodně nesledovaly snadno, ale Áron byl příliš zkušený, než aby mu stopy dokázaly skrýt své tajemství. Po několik dní sledoval slabé